

Muiden myöntelevä hyminä muodosti hänen ympärilleen tasaisena surisevan äänimaton kuin mehiläistarhalla hellepäivänä. Hän katsoi heitä peittäen vain vaivoin ikävystymisensä. Hän inhosi heidän koiranpennun katseitaan, jotka kohdistuivat häneen aina hänen kävellessä huoneeseen. Häntä säählitti nähdä, kuinka heidän selkensä oikenivat ja kasvonsa kääntyivät häntä kohti kuin auringonkukat. Hän kuuli sen sähköisen latauksen, joka tuli heidän puheisiinsa, kun he kilpailivat toistensa kanssa nokkeluudessa ja yrittivät saada hänet nauramaan. He janosivat häneltä jotain, ja hän ei saanut heiltä mitään, heidän palvovat katseensa eivät imarrelleet tai elähdyttäneet häntä. Hän tunsi itsensä satoja vuosia vanhaksi oliivipuun rungoksi, ja mitä innokkaampia he olivat, sitä kuivakammaksi ja sitkeämmäksi hänen sisuksensa muuttui. He janosivat häneltä jotain, eikä hänellä ollut sydäntä kertoa heille, että hän ei voi auttaa heitä, hän ei voi antaa heille hedelmiä oksiltaan, vaan jokaisen on itse kasvatettava runkoaan vuosirengas vuosirenkaalta, eikä puun korkeus loppujen lopuksi riipu sen omasta tahdosta, vaan maaperän ravinteista, sääolojen suotuisuudesta ja puhtaasta sattumasta. Siitä, osuuko paikalle mies kirveen kanssa tai syttyykö metsä tuleen.

Sokerisen suloinen kastelukannutytö pioni sylissään, sudenkorento tullut kuiskimaan päivän kuulumisia, taustalla renessanssimaalauksen autereiset pilvet, koko hommassa jotenkin maireaa sävy, kaiken päällä patinafilteri, saisiko mun elämästä kauniimman jollain patinafilterillä, ehkä, mutta poistu juuri Instagramista, kuinka kukaan nyt tietää, miten idyllistä ja valokuvauksellista mun elämä on, miten kukaan nyt voi olla kateellinen mulle, mistä ne tietää, että lähdän runokokoelman julkkareihin mun höyhenhameessa, käytän sen ensin kemiallisessa pesulassa ja sitten joudun viettämään koko illan seisten epämukavissa koroissa, kun eihän tällaisessa muotiluomuksessa voi istua, ei se ole vaate vaan statement, en minä ole ihminen vaan ihmisen kuva, casualisti seison tässä lehden päällä, vaikka keveästi kohotetusta kantapäätä on otettu lähemmäs sata kuvaa, joista on valittu se huolettomimman näköinen, ja alkupään kuvat piti kaikki poistaa, koska rannekorut oli valahtaneet sumppuun, eikä se tuota oikeaa huolettomuuden vaikutelmaa, ja kaikista paras keksintö, siis niin vitun creative, oli käyttää antiikkiliikkeestä löytynyttä kastelukannua käsilaukkuna, siis vitsi miten paljon tykkäyksiä tää outfit vois saada, vaikka oikeasti tässä seistään tummanvihreillä lehdillä, niissä on jo ruskeaa ja pimeää, ne ovat jo ohittaneet vihreimmän vaiheensa, ne tummuvat ja tummuvat, ne alkavat nuokkua, ne putoavat pensaan juurelle, sade tunkeutuu niiden solujen läpi, multa imee niitä puoleensa, ne tummuvat ja tummuvat, ja vihreyden alta paljastuu yö

Satuolento, jonka yläruumis on naisen ja alaruumis kukkien terälehtiä. Runsaita röyhyviä pioneja, kankeita verenpunaisia liljoja, joiden heteet sojottavat ilmassa miekkojen lailla, täyttävät suuren sanlongin tungettelevalla tuoksullaan, tahrivat siitepölyllä palvelusväen ja hovin vieraat, kukkaisloiston alla sykkyrässä sikiö, eläimellinen tosiasia, kuningatarnaisella tymeä ilme, hänen tarunhohtoisuutensa ei näytä pelastavan häntä, hänelle runsaus on pitkäveteistä, ja jatkuva kukinta imee hänestä elämänenergian, väri hänen kasvoillaan vähenee jokaisen uuden nupun myötä, lakastuvia terälehtiä on oltava aina nyppimässä, musliinipuvun seitsemän kerrosta painavat hartiat pyöreiksi, hän ei näytä odottavan enää mitään, hän ei odota vaikka odottaakin, hän pitelee kruunua syntymättömän lapsensa yllä, kruunua joka ei ole koskaan käynyt hänen päässään, sitä ei hänelle sallita, hänen tulee vain seistä veistoksellisesti hovitaiteilijan maalaaman kuviotapetin edessä, löyhytellä kukinnoistaan huumavia tuoksuja, vai onko hän humaltunut itsestään, puoliksi tainnoksissa raskaasta tuoksusta jota hän uhkuu ilmaan, maistaako hän sen väkevyyden kielellään kuten me, jotka se houkuttelee luokseen ja saa tainnoksiin, ja minkälaisia unia hän näkee, ratsastaako hän niissä kameleilla, meloo puisella kanootilla alas öistä virtaa, käykö hän hyökkäykseen ratsuväkeä johtaen, kiipeääkö notkeasti suureen punapuuhun, kohoaako ilmaan silkkikankaasta ommellulla valtavalla pallolla, jonka alla loimottaa liekki, niin että hän nousee yhä korkeammalle ja korkeammalle

Oleminen tuntuu tänään simpukankuorelta. Niitä ei ole kai koskaan tunnettu jämäkkyydestään, jyrkyydestään tai hyvänä perustana toimivuudestaan. Simpukankuori lienee kaiken tuollaisen vastakohta, kukaan ei ole ehdottanut simpukankuoria rakennuksen kivijalaksi, kukaan ei ole koskaan edes ajatellut niin huteraa ajatusta. Vaikka simpukankuoressa on jotain haaveellista, haurasta, ehkä jopa kaunista, niin ensimmäiseksi siitä tulee mieleen risahtelu ja räsähtely, kun niiden päältä kävelee, ne aivan tietynlaiset kulmikkaat sirut, jostain syystä ajattelen viisikulmaista, särmiltään pyöristynyttä hippua, suurennuslasilla katsottuna, ja sitä että jotkut hiekkarannat ovat enemmän simpukankuorisokeria kuin hiekkaa. Ja vaikka simpukankuoren ainoa tehtävä maailmassa on suojata sisällään olevaa, jotain joka itsessään on pehmeää, lötkettä, hyytelömäistä, jotain miltä puuttuu selkeät ääriviivat ja kimmoisa pinta, kuvittelisin juuri näin että simpukan sisus ei kimmahduta mitään pois päin, vaan päinvastoin antaa periksi, joko äänettömästi tai pienen korkean äänen kera, joka muistuttaa kumin vingahdusta kivilattialla, niin suurin osa kohtaamisistani simpukankuorien kanssa on keskittynyt kuoriin, jotka eivät enää suojaa, jotka ovat epäonnistuneet suojaamistehtävässään, kuoriin jotka ovat jääneet jäljelle sen elävän limaisen periksi antavan kadottua. Simpukankuori jää jäljelle elämän jälkeen, mutta käsittääkseni simpukankuoreen ei jää jälkiä, vaan niiden muoto tulee annettuna, se on aina koristeellinen, kaunis, vähän liian renessanssitaiteenomainen ollakseen orgaaninen. Simpukankuori on muotti, ulkokuori, sen muoto ei vastaa sisältöä, ei kerro sisäpuolisesta todellisuudesta. Voiko siis sanoa että simpukankuori on valhe? Onko ristiriita simpukan kuoren ja sisuksen välillä liian suuri, ovatko ne koskaan olleet yhtä, voiko tätä välimatkaa ylittää? Ja tapaammeko muutenkin simpukankuoren aivan liian myöhään, kun tarina on jo ohi, kun on enää mennyttä aikamuotoa? Kertooko simpukankuori meille mitään, vai jääkö se huokoiseksi, kalsiumpitoiseksi, uurteiseksi, ontoksi poissaoloksi?

Tulviva jokisuisto on tyyntynyt seesteiseksi tasangoksi. Kahlaan vedessä. Vesi ei virtaa, vesi on, vesi kiertää minua, on aina heti ympärilläni kun ehdin liikahtaa. Mekko sivelee ihoa. Raakasilkki on sinistä ja violetin kirjavaa, iltahämärän väristä. Mekko valuu ihoani pitkin kuin vesi. Mekon helma vedessä, mekko veden helmoissa. Livun eteenpäin, tukeudun puun oksaan. Tukeuduin puiden oksiin kun tulín tänne. Tukeuduin vielä viideltä illalla viipyvään valoon, harmaiden pilvien läpi kajastavaan, harmaasta lumesta ylös kohoavaan, katulampuista ylös ja alas heijastuvaan, suuntaa vailla olevaan valoon. Tukeuduin puiden oksiin, siihen että aina ja kaikkialla puiden oksien mutkissa on kauneutta, niin kauan kun on puita on toivoa, ne ovat puhdasta olemista, totuutta, maailman hulluus ei tavoita niitä, ne seisovat tyynenä hullun maailman tuulissa. Tukeuduin viileään ilmaan, siihen että se virtaa sisään keuhkoihini, sitten ulos keuhkoistani, vilvoittaa kuin vesi. Minua ympäröivä vesi sekä soljuu että on paikallaan, se on samalla raskasta ja nopeaa, ja se heijaa minua mukanaan.